

23 Ιουνίου 2015

Η μοναξιά και η σιωπή

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:huffingtonpost.com

Γιατί όλα τα μεγάλα πνεύματα αγαπούσαν τη μοναξιά; Επειδή αγαπούσαν τη συντροφιά του Θεού, την ανενόχλητη συντροφιά με Τον μεγαλύτερο από τον εαυτό τους.

Στη μοναξιά συνωστίζονται επάνω στον άνθρωπο όλα τα μεγάλα προβλήματα της ζωής, των οποίων η βάση συμπεριλαμβάνει όλη τη γη και των οποίων οι κορυφές

χάνονται στην ομί-χλη της αιωνιότητας και της απεραντοσύνης. Και, παρόλο που ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα λύσει, όμως αισθάνεται κάποια φρικώδη ικανο-ποίηση ότι στέκεται μεταξύ ανίκητων γιγάντων. Τα λυμένα προβλήματα και αποκαλυμμένα μυστήρια οι άνθρωποι τα περιφρονούν, όπως περιφρονούν και τους νικημένους εχθρούς. Γι' αυτό ένα μεγάλο πνεύμα αποζητά τη μοναξιά, δηλαδή αποζητά τη συντροφιά των μεγαλύτε-ρων από τον εαυτό του, τη συντροφιά των μη αποκαλυμμένων μυστηρίων, των άλυτων προβλημάτων, τη συντροφιά όλων των γιγαντιαίων μυστηρίων, τα οποία όλα, μαζεύονται γύρω από το μυστήριο του Υψίστου.

Τη σιωπή την αγαπούσαν όλα τα μεγάλα πνεύματα, επειδή βαθιά αισθάνονταν την αλήθεια της λαϊκής παροιμίας: Η μιλιά είναι ασήμι, η σιωπή είναι χρυσός. Κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος δοκίμασε επάνω στον εαυτό του, ότι ο ίδιος δεν είναι εκείνο που λέει για τον εαυτό του, αλλά εκείνο που αποσιωπά για τον εαυτό του. Όχι εκείνο το οποίο αποσιωπά επίτηδες, αλλά εκείνο που αποσιωπά αναγκαστικά, επει-δή δεν μπορεί να το εκφράσει.

Οι συζητήσεις μας μέσα στην παρέα είναι σαν μικρό νόμισμα, με το οποίο εξαγοράζουμε τον εαυτό μας, όσο το μεγάλο νόμισμα παραμένει μέσα μας, αφανέρωτο. Ή, εμείς παρουσιαζό-μαστε στην παρέα σαν επιπόλαια στιγμιαία φωτογραφία, όσο το πορτρέτο μας παραμένει μέσα μας, αφανέρωτο.

Εξάλλου, όλα τα μεγάλα στοιχεία είναι τα πιο σιωπηλά -ενώ ο ίδιος ο Θεός πιο σιωπηλός απ' όλους- ενώ όλα τα μικρά πράγματα είναι

πολύλογα. Γιατί είναι περίεργο τότε, λοιπόν, που όλα τα μεγάλα πνεύματα είναι σιωπηλά;

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Στοχασμοί περί καλού και κακού, εκδ. Εν πλω, σ. 114-116)